

VIROLET

EX · LIBRIS

JOSEP MONÉS

L'AMETLLA DEL VALLÈS

EN MEMÒRIA DE CHORNI
(1967 · 1983)
UN BASSET DE PÈL CURT,
NEGRE I FOC,
VALENT I GRAN CAÇADOR

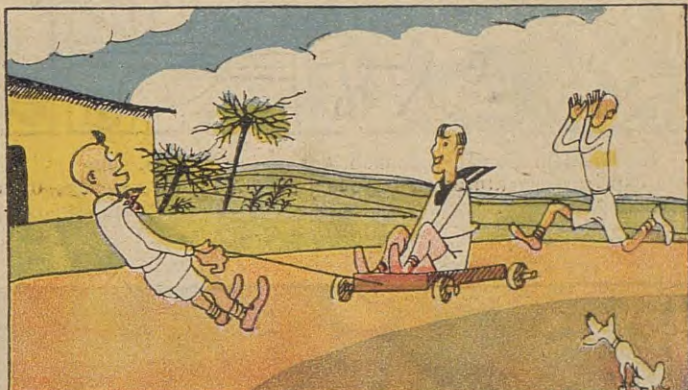
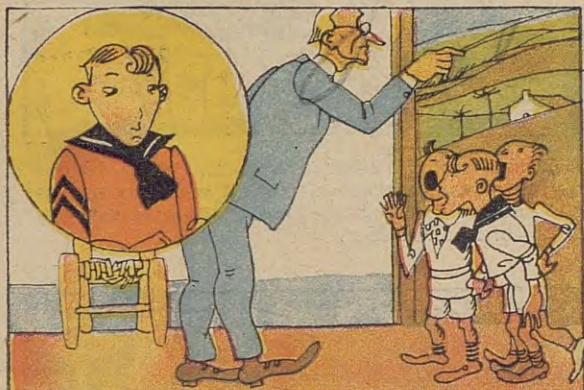

WEROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Les disfresses

En Manelet era molt entremaliat; mentider, cada jorn prometia al mestre, a l'hora de plegar, que no s'en-

tretindria a jugar pel carrer amb els altres companys, però així que era a fora li passaven les hores sense adonar-se'n jugant a tota mena de jocs, sen-

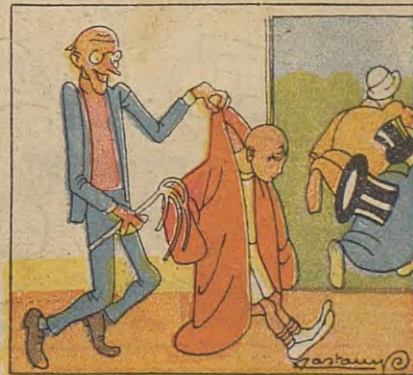
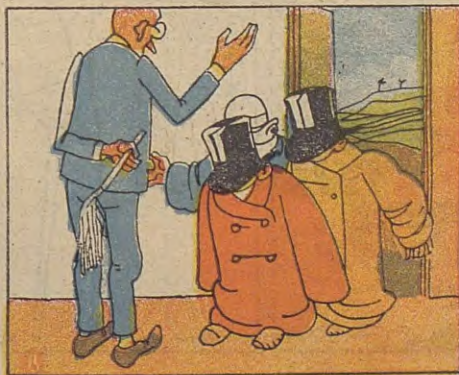
se plànyer les calces ni preocupar-se de l'ansia que podien passar a casa seva.

El seu pare estava amoïnada de debò. De vegades tenien d'esperar-lo més de dues hores sense poder començar a dinar per culpa d'ell.

Un dia, el bon senyor es decidí a anar a explicar-ho al mestre perquè li posés un càstig ben sever.

Aquest provà tota mena de càstigs, però en Manelet no es corregia.

En Manelet i els seus companys decidiren un dia disfressar-se amb la roba dels seus pares i fer-se passar per ells.

Es presentaren a l'escola i pregaren al mestre que no castigés més els seus fills, car ja es portaven bé.

Però la broma els sortí malament, car el mestre els descobrí al moment i no tingueren d'anar a Roma per la penitència.

Un falsari escarmentat

En Guillem Conill, més mentider que en Calces, sempre explicava aventures en les quals ell era l'heroi valent i victoriós.

Una vegada, tenint d'acompanyar de nit en la tartana unes cosines seves, va posar-se d'acord amb dos mossos perquè li sortissin a mig camí simulant un atracament en el qual ell sortiria vencedor.

Però abans d'arribar al lloc convingut pel simulacre, li sortiren dos atracadors autèntics...

...que després de robar-li tots els diners que duia li donaren una pallissa que el deixaren tot ple de blaus.

No cal dir que el paper ridícul que va fer fou molt celebrat per tothom, i en Guillem Conill de llavors ençà no va explicar cap més aventura.

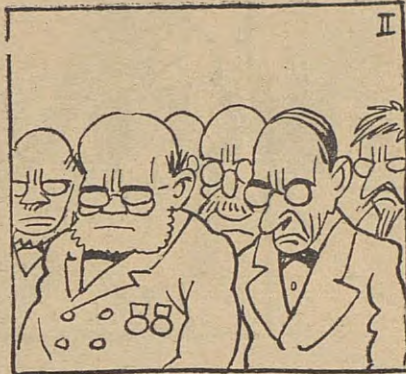
Una nit al ras

Dibuixos d'en CORNET

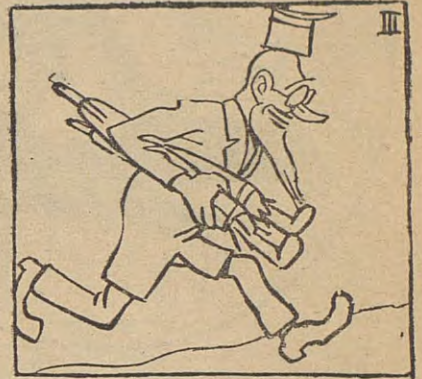
Per en GUILLEM D'OLORO

I El professor Pierre d'Os és un distret desastrós.

II Se'n va a dà una conferència davant de molts pous de ciència.

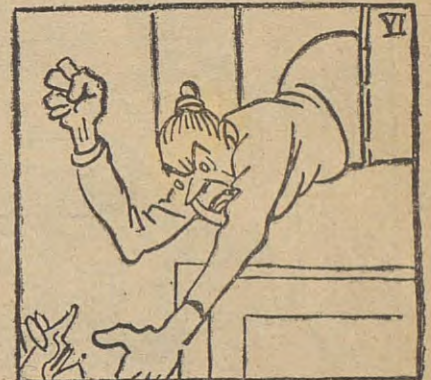
III En sortir de l'Ateneu se'n torna a caseta a peu.

IV Sa casa és a Sarrià i així, molt tard hi arribà.

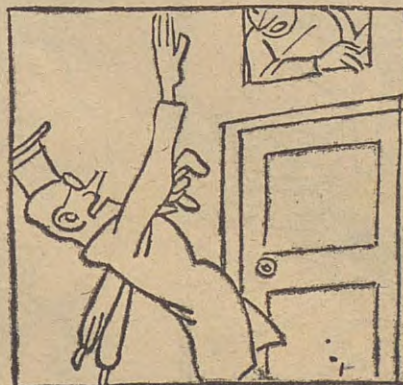
V Ha trucat, el molt babau, no recordant que duu clau.

VI La minyona, impacientada, surt per la finestra, irada.

VII Sens conèixer son senyor crida:—«Es fora el professor!»

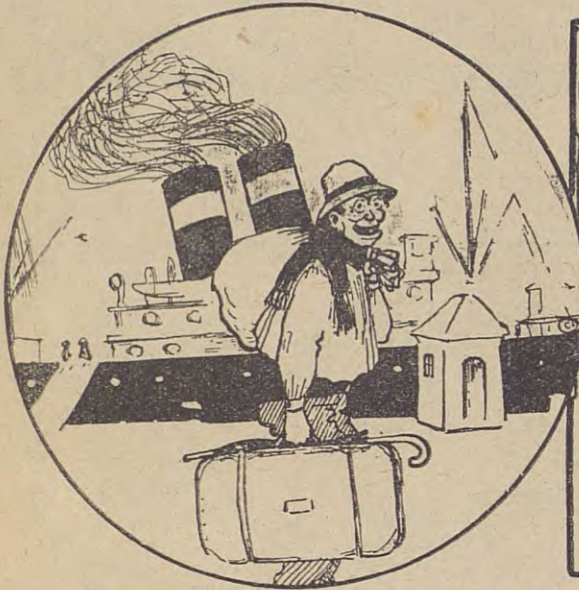

VIII Pierre d'Os diu: «Està bé, quan hi sigui tornaré.»

IX I se'n torna a caminar sense saber cap on va.

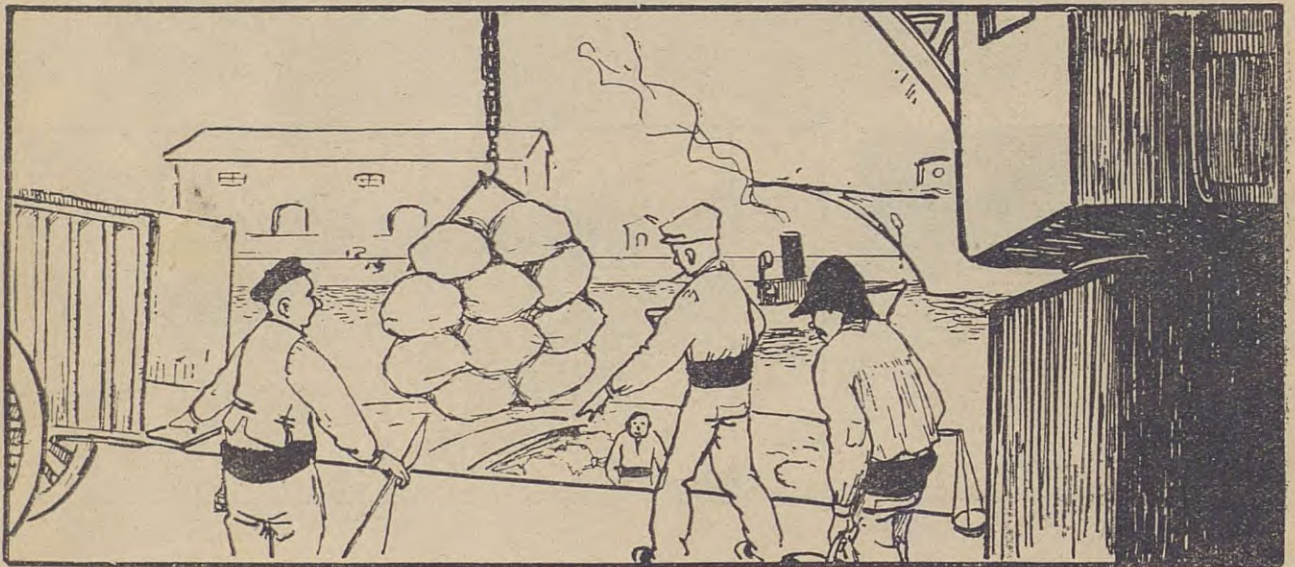
Negociant oportú

Lo tio Vicent arribà de València disposat a fer fortuna a nostra ciutat. Venia carregat d'illusions i de belles esperances i no li faltava un esperit empenedor i aprofitador de totes les oportunitats.

Primer que tot es va dedicar a la venda de productes de la seva terra, els cacauets, etc.

Mes ara veureu si era oportú i negociant. Un dia se'n

va anar al moll i tot contemplant la descàrrega es sentí enlairat.

—Ai que cau Ai que cau!—exclamaren els que allà estaven veient el perill que corria de caure a l'aigua.

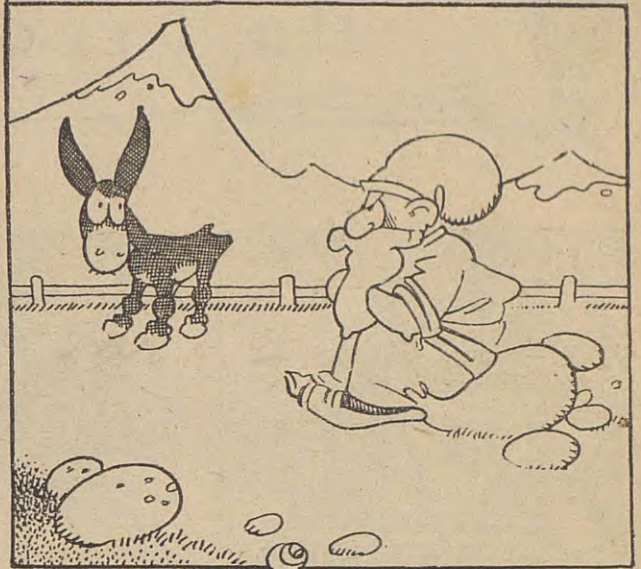

Mes ell, quan fou a baix i ja seré, exclamà:
—Sí senyor. Hay cacau i avellanes... ¿qui en compra?

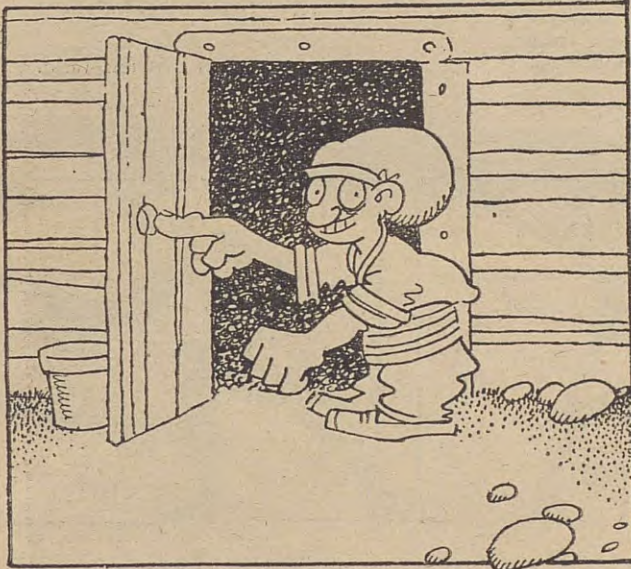
Càstig exemplar

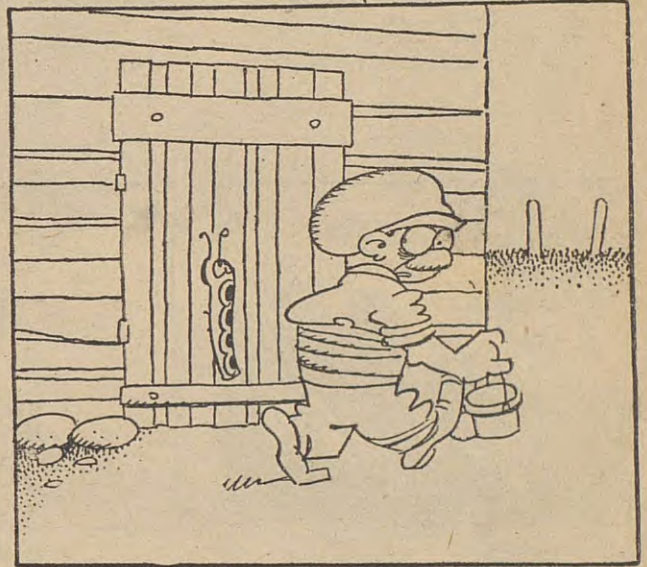
El parastre maltractava a la nena, que plorava.

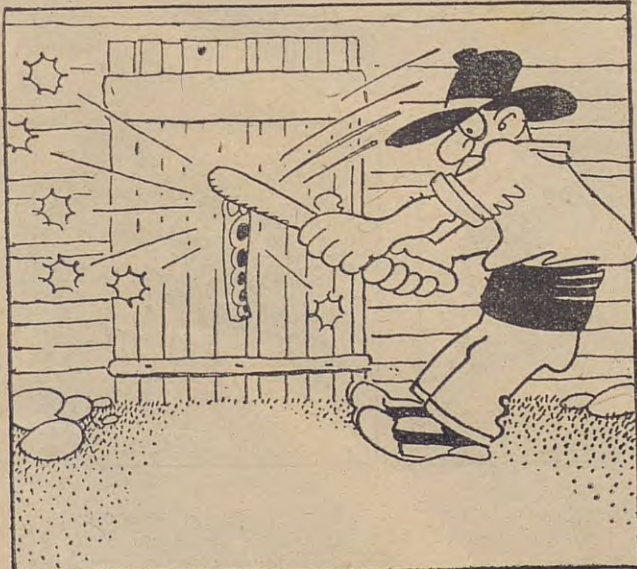
En Peret, fàse guardant, venjança va rumiant.

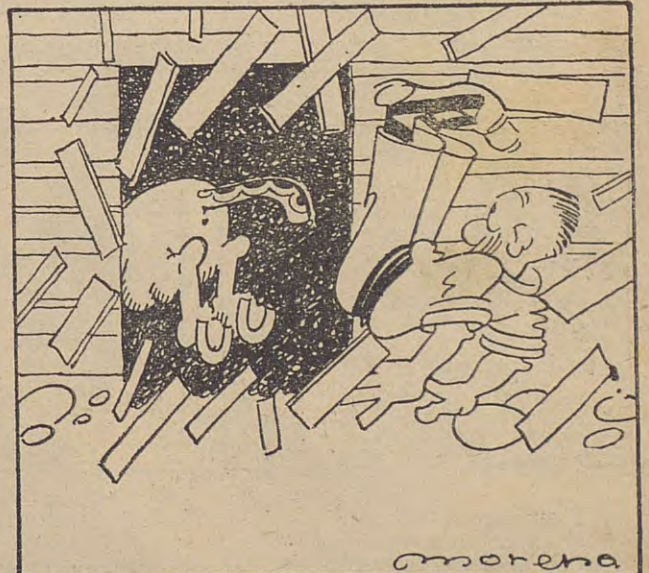
—Aquest forat servirà per poder-me revenjar.

Pinta la cua del ruc que sembli un gegantí cuc.

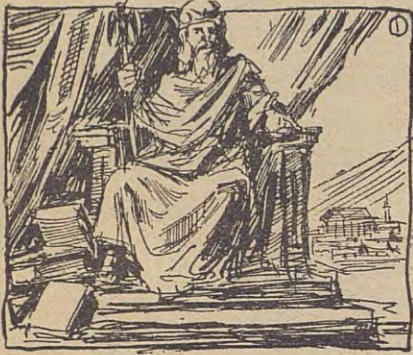
—Quina eruga colossal! De pressa matar-la cal.

I el ruc amb sa guitza forta respon a través la porta.

morena

Un favor funest

Era rei de Frígia, Midas,
rei famós per son saber,
ses riqueses i poder,
prò d'ambicions atrevides.

Son afany més desitjat
era tenir grans munts d'or
per augmentar son tresor,
que era ja molt dilatat.

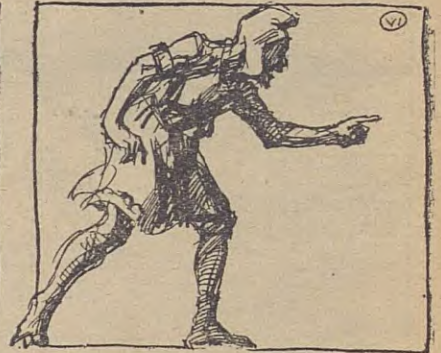
Com que dels déus era amic,
molt sovint el visitaven
i sempre li aconsellaven
que es deixés d'aquell fatíc.

Però el déu Baccus, un dia,
havent begut amb el rei,
per pagar-li tal servei
un favor li concedia:

Que en or pogués convertir
tota cosa que toqués.
El rei, content per de més,
molt la mercè va agrair.

Toca la taula, la porta,
i en or se li han convertit.
Mes, ai que també del llit
la màrfega es torna forta...!

I quan volia esmorzar
el pa en or es convertia
i or el porró li oferia
quan volia traguejar.

En besar la seva filla
estàtua d'or es tornà...
El rei a Baccus cridà,
puix sa existència perilla.

Baccus, que ja serè estava,
li tregué aquell do fatal
que li donà per son mal
quan embriac es trobava.

Becquer

Hi havia una vegada un xicot d'empena que començà la seva carrera fent de modest aprenent de cansalader i al cap de poc temps tenia establerta una cansaladeria model en un dels llocs més cèntrics de la ciutat.

Però això era poc pel nostre ambició personatge, i així que tingué recollits alguns milers de duros decidí explotar el negoci del porc a l'engròs, com ho fan els grans fabricants de Xicago, i a aquest fi fundà una petita fàbrica de conserves i embotits que, progressant, progressant, arribà a ésser una de les més importants del país i de l'estranger i donà molt que rumiar als seus competidors.

En Perfecte, que així es deia el nostre empenedor industrial, tenia el geni de la propaganda americana i l'art d'atraure el comprador com aquell qui no ho vol. Una de les idees més famoses que s'empecà fou la de posar les seves conserves de porc en unes llaunes rodones i planes, en forma de plat de poca fondària, perquè hom s'ho pogués menjar de la llauna estant sense necessitat de transvasar-ho a cap altre receptacle. «Plats de Porc Perfecte» anunciava a tot arreu; «No vulgueu llaunes. Preneu el Porc en Plats»; «Perfecte Porc Preparat en Plats per Perfecte», i així successivament eren els rètols que a diari apareixien en els periòdics i per les cantonades i fins en boca d'en Miliu de la Ràdio... de manera que tothom en tenia els ulls plens i les orelles ressonants a tothora, i així que algú volia menjar conserves de Porc no se li acudia comprar-ne d'altre que el d'en Perfecte. Que aquesta és la finalitat de la propaganda americana.

I encara inventà quelcom més, en Perfecte. Tant les seves llaunes planes com les cilíndriques dels competidors exigien ésser obertes amb una clau o un obrellaunes. Aquesta necessitat fou aviat suprimida en les llaunes-plats d'en Perfecte. Una soldadura molt prima i una orelleta de metall que en estirar-la trencava l'estany, proporcionaren el medi d'obrir els «Plats de Porc Perfecte» sense cap eina fàcil de perdre. I la glòria del «Porc Perfecte» pujà fins als núvols.

«Proveu el Porc Perfecte. Perfecte Prepara el Porc en Plats. Perfecte sap què Posa als seus Plats», repetien cada dia els anuncis.

I tothom comprava el Porc Perfecte.

* * *

Perfecte, amb unes quantes mostres dels seus plats de porc s'havia embarcat cap a una illa del Mediterrani on la seva especialitat no era gaire coneguda encara. Estava decidit a activar-hi la propaganda i canviar de representant. Però a varies hores de distància de la costa el vaixell va naufragar.

Tot el passatge i la tripulació pogueren refugiar-se als bots salvavides, i en poques hores de navegar a motor i vela arribaren a l'illa, però en passar llista trobaren a mancar en Perfecte.

I és que en Perfecte, distret pensant

en els seus negocis no s'havia adonat que hom abandonava el vaixell, fins que s'hi quedà sol, i llavors s'hagué d'espavilar i embarcar-se en una llanxeta que quedava i que per massa petita no l'havia volgut ningú.

Un dels mariners ho havia vist de lluny quan ja la prudència aconsellava no tornar endarrera, arriscant moltes vides per salvar-ne una, i així ho contà a les autoritats.

—¿Hi havia queviures en aquell bot?—preguntà el jutge de Marina.

—Sí senyor—féu el capità—. Hi havia tres «Plats de Porc Perfecte».

—Així té menjar per tres dies. Cal sortir de seguida a cercar-lo...

No el pogueren trobar per 'mor de la boira, però al cap de tres dies arribà per les seves pròpies forces, extenuat i mort de fam, i es dirigí, entre l'expectació del públic, a la primera taverna del moll.

—¿Teniu res per menjar?—demanà ansiosament.

El taverner, que el reconegué, pensà donar-li una agradosa sorpresa. Destapà un Plat de Porc Perfecte i li'l posà al davant amb pa i forquilla.

—¿Què és això?—remugà en Perfecte.

—Porc Perfecte—respongué el taverner.

I amb estupefacció general en Perfecte llençà el Plat de Porc a la cara del taverner i sortí cap a la fonda.

—Heu vist, quina barra!—féu el taverner eixugant-se la cara.

—Home, no n'hi ha per menys—digué un dels circumstants—, donar-li Porc Perfecte després que durant tres dies a la mar no ha menjat res més, és una inconveniència.

Però, mentrestant, els que examinaven la barqueta hi trobaren tres llaunes de Porc Perfecte... intactes i tancades.

Perquè és el que deia en Perfecte... però s'ho deia per ell tot sol: —El Porc Perfecte és per vendre i no per menjar... «Perfecte sap què hi posa»... i per això no en menja.

VERITAT HISTORICA

Un antiquari venia per un preu bastant pujat un bust del rei Lluís XVI, el Capet guillotinat.

Un *amateur* que el volia, en comprar-lo remarcà al venedor:—Té una tara aquest bust, i és que el seu cap està enganxat... això indica que algun dia es va trencar.

—Home—respon l'antiquari—no vulgui semblà ignorant. Es clar que és en dues peces, com que el van guillotinar!

P. E. P.

—¿No teniu por que aquest mar tan furiós perjudiqui la vostra sogra?
—Pobre d'ell que s'atrevis!

(De Tit Bits)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

En el Parc de Barcelona,
mirant bé, hi ha cosa bona.

Porten el senglar aquell
cap al Museu Martorell.

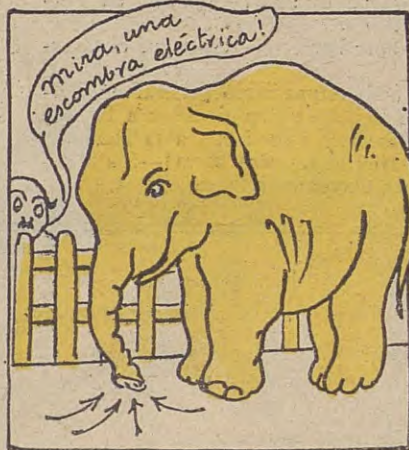
—Visitarem de passada
la collecció renovada.

Entre els animals banyuts
veuen dos bous geperuts.

Per voler provar la sort
Baliga queda mig mort.

La Júlia amb l'aspirador
cull el més petit crostó.

—Té, Romeu i Julieta.
Quin tema per un poeta!

Les focs els fan pensar
que al Pol voldrien anar.

I quan l'ós polar miraven,
més i més s'entusiasmaven.

I se'n van amb decisió
a arreglar l'expedició.